

[Holstein.]

indtil den ligefrem af Forholdene blev tvunget til at indkalde den Rigsdag, som den jo ellers sætter saa stor Pris paa som parlamentarisk Regering, og det skete, som sagt, 10 Dage før Rigsdagens normale Indkaldelse.

Og hvad var det saa for Forslag, som den omsider havde bekvemmet sig til at udarbejde? Det var Forslag, som ikke havde noget nævneværdigt med den nuværende økonomiske Krise at gøre, det var Forslag om paa ny at ophæve den Neergaardske Formueskattelettelse af 1927, det var Forslag om paa ny at sabotere Militærordningen paa Finansloven, og det var endelig Forslag om at give Almisse til de mest nødstedte Landmænd uden Hensyn til, hvorvidt de virkelig fortjente en saadan ekstra Hjælp.

Med disse 3 Forslag henvendte den højtærede Regering sig efter en hel Sommers Forløb til Rigsdagen. Jeg vil mene, at af Hensyn til disse Forslag var der i og for sig ingen Grund til at ulejlige Rigsdagen i Sommerens Løb, det eneste skulde da være for at give Oppositionspartierne Lejlighed til at dokumentere, hvor haabløst umuligt det vilde være for Regeringen at opnaa Forstaaelse med Oppositionspartierne paa det Grundlag. For disse Forslag var fra A til Z en eneste stupid og skamløs Udæskning af de borgerlige Partier, først og fremmest af Partiet Venstre, som to Gange har modsat sig Socialdemokratiets Forsøg paa at ophæve den Neergaardske Skattelettelse, to Gange har erklæret, at har man hidtil af og til saboteret Forsvarsordningen paa Finansloven, saa vil man i hvert Tilfælde ikke være med til yderligere Sabotering, saa længe der ikke er vedtaget en ny Forsvarsordning eller en ny Forsvarsordning er saa vidt fremskreden, at man kan se, hvad der skal sættes i Stedet for den nuværende. Og endelig det tredje Forslag, Princippet om Gaveuddeling ved at tage fra den forøgede direkte Beskatning for at give i Flæng til de Landboere, som Regeringspartierne er mest partipolitisk interesseret i at søge deres Støtte hos.

Alt det var en eneste daarlig partitaktisk Udæskning til de borgerlige Oppositionspartier og intet som helst andet.

Det synes jo, som om det ærede Socialdemokrati i vanskelige økonomiske Situationer overhovedet ikke har anden økonomisk og politisk Opfindsomhed end denne mere Formueskat og ned med Militærudgifterne. Det danske Socialdemokrati

synes overhovedet ikke at kende anden økonomisk Politik end at tage fra de dygtigste og driftigste Borgeres Lommer og fylde over i de daarligst stillede Lommer. Og dette er saa meget lettere, som de dygtigste, foretagsomste og paapasseligste Borgere altid er i Mindretal; men det gaar paa den anden Side ogsaa kun til en Tid.

Og naar den højtærede Statsminister under Finanslovbehandlingen gentager, at det, det drejer sig om, er, om man skal støtte Millionærer og Militære, eller man ikke skal det, saa vil jeg sige til den højtærede Statsminister, at Millionærerne bliver sjældnere og sjældnere Storvildt i den danske Skov. Hvis han vil undersøge Formue- og Indkomstforholdene her i Landet, vil han se, at den Klasse, som Socialdemokratiet hidtil har levet højt paa, er hastigt og stærkt aftagende, og den er i alt Fald saa ringe, at paa den Bestand kan der ikke leves, og paa den kan der ikke kommes over en økonomisk Krisesituation som den, vi i Øjeblikket staar i.

Socialismen kan kun snylte paa Kapitalismen, saa længe Kapitalismen har Kapital; efterhaanden som Socialismen faar gjort Kaal paa Kapitalismens Kapitaler, dør Socialismen selv af Mangel paa Næring. Socialdemokratiet er efterhaanden blevet et offentligt Rentier- og Alimentationsparti, et Parti af smaa kapitalistiske Antikapitalister paa et Mindretal af Medborgeres Bekostning, et Mindretal af Medborgere, som aftager i samme Forhold, som Antallet af offentlige Rentiers og alimenterede stiger, indtil den Dag er inde, da den højtærede Finansminister som Finansminister for de tomme Lommers Socialisme maa standse sine Betalinger, fordi der ikke kommer flere Penge i Kassen — af den simple Grund, at de, der hidtil har betalt dem, faar mindre og mindre at betale Skatter af, og de, som kun har lidt at betale af, er blevet skattefrie. Til Gengæld vil saa den hidsigt efterstræbte økonomiske Lighed være naaet, men det er Lighed i Armod.

Karl Marx' stolte og glade Drømme om et Arbejderparti, der som en lykkelig Arving skulde overtage Kapitalismens velhavende Bo, de Drømme er henvist til de fjerneste Skyer af den simple Grund, at vi har jo Socialdemokratiet til Huse, det kommer ikke som en Arving udefra, vi har det i Huset, og det har i Aartier huseret godt i det borgerlige Samfunds Hus.

Det er ikke borgerlig Frihed og borgerligt Broderskab, som interesserer det Parti, der mere end noget andet er Boykotningens